

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑ ΚΑΙ «ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ».

Μετά την τουρκική αντίδραση για τα εξαγγελθέντα θαλάσσια πάρκα, για μία ακόμη φορά η Ελλάς δείχνει να εκπλήσσεται με την εισαγωγή της «Γαλάζιας Πατρίδας» και του «Γαλάζιου Ουρανού» στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα της Τουρκίας. Ταυτόχρονα ο Τατάρ του ψευδοκράτους επισημαίνει ότι οι Έλληνες δεν πρόκειται να πάρουν την Κύπρο, όπως κάποτε την Κρήτη και πως τα κατοχικά στρατεύματα θα παραμείνουν για πάντα εκεί. Οι ενέργειες αυτές προστίθενται στον κυκεώνα πλέον των τουρκικών διεκδικήσεων και προκλήσεων ενώ συνοδεύονται από την διαρκή εξοπλιστική κοσμογονία των Τουρκικών Ενόπλων Δυνάμεων (ΤΕΔ) που παρέχεται κατά 80% από την ισχυρή εγχώρια πολεμική βιομηχανία τους. Παρόμοιες αναθεωρητικές απόψεις στα εκπαιδευτικά Αλβανικά εγχειρίδια καθώς και σειρά Σκοπιανών παραβιάσεων της εθνικά επιζήμιας συμφωνίας των Πρεσπών, παραμένουν άνευ ουσιαστικής εθνικής αντιδράσεως.

Η νέα γενεά της Τουρκίας θα μαθαίνει πλέον ότι έχει αναφαίρετα κυριαρχικά δικαιώματα στο μισό Αιγαίο και την μισή ΝΑ Μεσόγειο τα οποία «σφετερίζεται η Ελλάς, αφού τα νησιά δεν δικαιούνται υφαλοκρηπίδος και ΑΟΖ». Θα εμπεδώνει ότι η Κύπρος και δεκάδες νησιά του Αιγαίου είναι τουρκικά και κατέχονται παρανόμως από την Ελλάδα, μεγάλος αριθμός άλλων νήσων αποτελούν «γκρίζες ζώνες», ενώ αναιρείται η ελληνική κυριαρχία των εξοπλισμένων κυρίων νήσων του Α. Αιγαίου. Έχοντας εμφυσήσει στην νέα γενεά το αίσθημα της «ελληνικής αδικίας και επιβουλής» η Τουρκία θα ζητήσει προσεχώς από τους νέους της να θυσιασθούν για την «απελευθέρωση» και την πραγματοποίηση του εθνικού τους οράματος. Η θέληση των νέων της Τουρκίας θα ενισχυθεί περαιτέρω με την θρησκευτική δογματική βεβαιότητα ότι πεθαίνοντας για την πατρίδα γίνονται «μάρτυρες» και κερδίζουν τον Ισλαμικό παράδεισο.

Η Ιστορία που διδάσκονται οι νέοι Έλληνες είναι «στρογγυλεμένη», επιλεγμένη, αλλοιωμένη αλλά «πολιτικώς ορθή»... Ανεξαρτήτως της αντιστοίχου πρακτικής ομόρων κρατών, η διδασκαλία της ελληνικής Ιστορίας δεν θα πρέπει, να ενισχύει «υπερβολικά» το εθνικό φρόνημα (μερικοί το ονομάζουν εθνικισμό). Προς τον σκοπό αυτό αφαιρείται ή υποβαθμίζεται «επικίνδυνη» ύλη της εθνικής συλλογικής μνήμης η οποία θα προσέδιδε δια της γνώσεως στους νέους μαχητικότητα, πνεύμα θυσίας και φιλοπατρίας αντί διεθνούς πασιφισμού και συγχύσεως με ψευδοδιλήμματα τύπου «βούτυρο ή κανόνια».

Όταν οι πολυπληθείς Τούρκοι νέοι θα υλοποιούν με πίστη, αποφασιστικότητα και θράσος το επεκτατικό τους όραμα, θα βρουν απέναντί τους μία γενεά που δεν θα έχει διδαχθεί επαρκώς την τουρκική ιστορική βαρβαρότητα, το μέγεθος της τουρκικής απειλής, το ένδοξο ελληνικό παρελθόν, την μαρτυρική Κύπρο και την διαρκή υποχρέωση των Ελλήνων να υπερασπίζονται την πατρίδα έως την τελευταία ρανίδα του αίματός τους. Η ελληνική νεολαία θα έχει εν τούτοις εκτενή γνωστική επάρκεια σε θέματα οικολογίας, παγκοσμιοποίησεως, πασιφισμού και αποστροφής προς τα όπλα, καταλήψεων και ατομικών δικαιωμάτων, ενώ πολλοί γονείς θα ενεργοποιούν κάθε μέσο για την φυγάδευση των τέκνων τους στο εξωτερικό «μέχρι να περάσει το κακό» αρχής γενομένης από τους πολιτικούς ταγούς των οποίων οι γόνοι σπανίως υπηρετούν πραγματικά τις ΕΔ.

Η Τουρκία δεν διεκδικεί απλώς αλλά πράττει με διακομματική σύμπνοια. Διαθέτοντας εθνική στρατηγική, χρησιμοποιεί κάθε διαθέσιμο μέσο (πολιτικό, διπλωματικό, στρατιωτικό, οικονομικό, πολιτιστικό, θρησκευτικό), προκειμένου να διαμορφώσει το περιβάλλον σύμφωνα με τα αναθεωρητικά εθνικά της συμφέροντα. Με όπλα την δημογραφική πραγματικότητα, την στρατηγική αυτονομία και την εναλλάξ αξιοποίηση του Οθωμανισμού, του Ισλαμισμού και του Τουρκισμού κτίζει το αυριανό τοπίο στο Αιγαίο, την ΝΑ Μεσόγειο και την Κύπρο ώστε η υλοποίηση των «συνόρων της καρδιάς» να καταστεί εφικτή αλλά και de facto αποδεκτή διεθνώς.

Μπορεί η περίφημη «Διακήρυξη των Αθηνών» να κουρελιάζεται καθημερινά αλλά είμαστε ενθουσιασμένοι που δεν γίνονται υπερπτήσεις και παραβιάσεις στην «θάλασσα των νήσων». Σε αυτό το κλίμα ο «διάλογος» συνεχίζεται απρόσκοπτα, τα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (εδώ γελάνε) καλά κρατούν και η συνάντηση κορυφής στις 13 Μαΐου θα πραγματοποιηθεί άνευ όρων. Ας σκεφθεί κανείς την πορεία του διαλόγου εάν η ελληνική πλευρά προέβαινε σε παρεμφερείς ενέργειες. Αλήθεια έχει γίνει πολιτικά αντιληπτό ότι οι πρόσφατες τουρκικές δηλώσεις και πράξεις γελοιοποιούν την Διακήρυξη των Αθηνών και το «καλό κλίμα»; Εάν ναι υπάρχουν σκέψεις καταγγελίας της και αποχωρήσεως από τον διάλογο - παρωδία ή έστω καθορισμού προϋποθέσεων διαλόγου; Φαίνεται δυστυχώς πως ακολουθείται πρακτική δορυφόρου κράτους, με παρότρυνση των ΗΠΑ που ενδιαφέρονται μόνο για σταθερότητα στην περιοχή;

Η τουρκική πλευρά υλοποιεί συστηματικά και αναίμακτα τις επιδιώξεις της, έχοντας πεισθεί ότι το κατευνάζον ελληνικό πολιτικό σύστημα δεν πιστεύει και δεν επενδύει επαρκώς στην στρατιωτική αποτρεπτική ισχύ, ούτε διαθέτει την βούληση να φθάσει στα άκρα, ενώ οι Έλληνες είναι εφησυχασμένοι «πολίτες του καναπέ». Την εκτίμηση αυτή ενισχύουν καθημερινά οι δηλώσεις κομμάτων της αντιπολιτεύσεως περί «άσκοπης κούρσας εξοπλισμών», η κυβερνητική «κουλιά» στο εξοπλιστικό πρόγραμμα, η μη συμπερίληψη στα ελληνοτουρκικά του Κυπριακού, η πληθώρα πολιτικών και ακαδημαϊκών δηλώσεων για «συνεκμετάλλευση», «τουρκικά ζωτικά συμφέροντα στο Αιγαίο», «αμοιβαίες υποχωρήσεις», «κόκκινη γραμμή τα έξι μίλια», η κοινωνική αδράνεια για εθνικά θέματα κ.λπ..

Η Ελλάς ορθώς επιδιώκει την διεύρυνση και εμβάθυνση των συμμαχιών της αλλά οφείλει να γνωρίζει με ρεαλισμό ότι εντός αυτών προσμετράται το «ειδικό βάρος» εκάστου κράτους μέλους. Εντός μίας συμμαχίας υπάρχει «σύγκλιση» και σπανίως «ταύτιση» συμφερόντων. Οι συγκλίνουσες και επικαλυπτόμενες περιοχές συμφερόντων εντός συμμαχίας πρέπει να αναδεικνύονται και να αξιοποιούνται αλλά τα Εθνικά Συμφέροντα παραμένουν η αφετηρία και ο τελικός σκοπός. Σε διαφορετική περίπτωση παγιώνεται η φήμη του «δεδομένου συμμάχου» που ταυτίζεται με τα συμφέροντα του «ισχυρού προστάτου» και όχι με τα με Εθνικά Συμφέροντα.

Η ελληνική κοινή γνώμη δυστυχώς αντιδρά θυμικά και για όσο μία είδηση προβάλλεται από τα ΜΜΕ. Θα αποτελούσε στοιχείο πολιτικής ωριμάνσεως η πάγια αντίδραση και πίεση των

Ελλήνων πολιτών προς την πολιτική ηγεσία (π.χ. διαδηλώσεις, προσφυγές, σχετικά άρθρα, τοπικά ψηφίσματα, κριτήριο ψήφου κ.λπ.), για τα ακόλουθα άκρως επείγοντα θέματα:

- Αναθεώρηση της εκπαιδευτικής ύλης στην Ιστορία και έμφαση στην ελληνική γλώσσα. Σκοπός η γαλούχηση ενσυνειδήτων Ελλήνων πολιτών, μέσω αξιών, προτύπων και εθνικού οράματος.
- Ανάδειξη της αμυντικής βιομηχανίας ως βασικού αναπτυξιακού πυλώνα.
- Πολύ ισχυρές και αποτρεπτικές ΕΔ Ελλάδος και Κύπρου (κοινές ριζικές αλλαγές σε μέσα, υλικό, θητεία, εφεδρεία, διοίκηση, εκπαίδευση, φρόνημα). Συνδρομή ομογένειας.
- Πλήρης αξιοποίηση συμμαχιών βάσει του «δούναι και λαβείν».
- Προτεραιότητα στο Κυπριακό (ως ζήτημα εισβολής και κατοχής) και προάσπιση του Κυπριακού ελληνισμού. Απαίτηση ενεργού συμμετοχής ΕΕ.
- Στήριξη και διατήρηση συστηματικών δεσμών με ελληνική ομογένεια.
- Ολιστική αντιμετώπιση του συνδυασμού δημογραφικού και μεταναστευτικού ζητήματος (προφανώς όχι με αντικατάσταση του πληθυσμού των Ελλήνων με μη αφομοιώσιμους κατοίκους Αφρικής και Ασίας).
- Νομοθετικές και διοικητικές ρυθμίσεις για οικονομική ανάπτυξη, έρευνα, καινοτομία, θαλάσσια στρατηγική και απόδοση δικαιοσύνης.
- Χρονοδιάγραμμα πλήρους ενασκήσεως κυριαρχίας και κυριαρχικών δικαιωμάτων.

Οι συμπολίτες μας θα πρέπει να ευαισθητοποιούνται περισσότερο για την διάσωση παρά για την αποδόμηση του ελληνογενούς Δυτικού συστήματος αξιών και να αποστρέφονται εξ ορισμού τον αυταρχισμό (θρησκευτικό ή ιδεολογικό) και την τρομοκρατία. Να μην στηρίζουν κράτη ή και εισαγομένους μετανάστες που δεν σέβονται βασικές ελευθερίες, τα ανθρώπινα δικαιώματα, την ισότητα των φύλων και το κοσμικό κράτος εν γένει. Μόνο εγγυητή της ειρήνης αποτελεί η εθνική αποτροπή και η υλική και ψυχική προετοιμασία για στρατιωτική σύγκρουση. Τέλος οι κυβερνώντες οφείλουν να μισούν τους νεότερους Έλληνες στις εθνικές επιταγές και συλλογικές τους υποχρεώσεις χάριν των επιγενομένων Ελλήνων, καθιστάμενοι το παράδειγμα γι' αυτούς. Ίσως η τελευταία παραίνεση να μοιάζει αφελής αλλά κάθε εθνική μεταβολή πορείας ξεκινά από ένα συλλογικό κοινωνικό όνειρο και επιβάλλεται δημοκρατικά, εάν απαιτείται, στην εκάστοτε διαχειριστική και όχι οραματική πολιτική ηγεσία, διότι «Εις οιωνός άριστος, αμύνεσθαι περί Πάτρης».

03 Μαΐου 2024

Αντιναύαρχος ε.α. Β. Μαρτζούκος ΠΝ

Επίτιμος Διοικητής ΣΝΔ

Αντιπρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.